

## Αριθμ.Πρωτ. 199/2024

Παναγιώτατε και Θειώτατε Αρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικέ Πατριάρχα, εν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ και περιπόθητε ἀδελφέ και συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Βαρθολομαῖε, τὴν Ὑμε-τέραν γερα-σμίαν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσα-γορεύομεν.

Διὰ τῶνδε Πατριαρχικῶν και ἀδελφικῶν Γράμματων ἡμῶν, μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης και τῆς προσηκούσης τιμῆς, ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας γεραρᾶς Παναγιότητος και τῆς περὶ Αὐτὴν Σέπτης τῶν Ἱεραρχῶν χορείας, τῆς ἐν Συνόδῳ και ἐν Συνάξει συνελθούσης ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν Πόλεων, ἐπὶ τῇ Ἀρχῇ τῆς Ἰνδίκτου και τῇ ἐνάρξει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, εὐχόμενοι ἐκ μέσης καρδίας ἀπὸ τῆς τηλαυγοῦς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἀποστολικῆς Καθέδρας πᾶσαν παρὰ Κυρίου εὐλογίαν και δύναμιν, ὡς και πνευματικὴν καρποφορίαν πλουσιωτάτην, κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν ἐκκλησιαστικὴν περίοδον.

Ὡσαύτως, ἡ εὐσημος αὕτη ἡμέρα καθιερώθη και ὡς Ἡμέρα Προσευχῶν ὑπερ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Λίαν εὐστόχως καταγράφετε εἰς τὸ Ὑμέτερον Πατριαρχικὸν Μήνυμα τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ: «Ἡ περιβαλλοντικὴ ἀπειλὴ εἶναι μία διάστασις τῆς ἐκτεταμένης κρίσεως τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος δέν εἶναι δυνατόν νά δοθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς λογικῆς δηλαδή, ἡ ὁποία τὸ ἐδημιούργησε. Ἐχομεν ἐκφράσει κατ' ἐπανάληψιν τὴν πεποίθησίν μας ὅτι εἰς τὴν ζωτικὴν διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος και τοῦ πλανήτου μας πνευματικὴν και ἀξιολογικὴν μεταστροφὴν δύνανται νά συμβάλουν μεγάλως αἱ Ἐκκλησίαι και αἱ θρησκείαι. Ἡ γνησία θρησκευτικὴ πίστις καταλύει τὴν ἀλαζονείαν και τὸν τιτανισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ ἀνάχωμα εἰς τὴν μετατροπὴν του εἰς ἀνθρωποθεόν», ὁ ὁποῖος καταργεῖ μέτρα, ὄρια και ἀξίας, αὐτοαναγορεύεται εἰς «πάντων μέτρον», ἐργαλειοποιεῖ τὸν συνάνθρωπον και τὴν

φύσιν διά τήν ἱκανοποίησιν τῶν ἀκορέστων ἀναγκῶν καί τῶν ἀύθαιρέτων ἐπιδιώξεών του».

Ἐξ ἐλλείψεως, οὖν, τῆς ὡς ἄνω σοφῶς καταγεγραμμένης «γνησίας θρησκευτικῆς πίστεως, τῆς καταλυοῦσης τήν ἀλαζονείαν καί τόν τιτανισμόν τοῦ ἀνθρώπου» τό καθ' ἡμᾶς παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ταλαιπωρεῖται ἀπό χρόνου ἱκανοῦ ἐκ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῆς ἀντικανονικῆς εἰσπηδήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἡμετέρας Πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας μέ τήν ἀστήρικτον πρόφασιν καί δικαιολογίαν ὅτι, ἐπειδή καί ἡμεῖς ἐκ τῶν Προκαθημένων τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κανονικῶς καί δικαιωματικῶς ἐνηρμονίσθημεν πρός τάς περί τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀποφάσεις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐγενόμεθα δῆθεν «σχισματικοί» καί ἐκείνη, ἡ ἐν Ρωσίᾳ παροικοῦσα Ἐκκλησία, «δέν ἠνείχετο νά κωφεύῃ εἰς τάς ἐκκλήσεις τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου» τό ὅποῖον, κατά τά ψευδῶς ἢ τεχνηέντως λεγόμενα, εἶχεν εὐαίσθητον ὀρθόδοξον συνείδησιν ὡς πρός τήν συμπεριφορᾶν ἡμῶν ἐπί τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος!

Εὐκόλως ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι τό ἐν λόγῳ ζήτημα, ἀποτελεῖ τήν κορυφήν τοῦ παγόβουνου, τήν ἀσήμαντον ἀφορμήν τήν ὁποῖαν μεθ' ὑπομονῆς ἀνέμενον οἱ ἐκ Ρωσσίας ἀδελφοί, διά νά εἰσέλθουν ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ ἔτους 2020 εἰς τήν ἡπειρον τοῦ μέλλοντος, τήν πολύπαθον καί παμφιλτάτην Ἀφρικὴν, τήν γῆν τῶν παιδιῶν μας. Ἡ θρασύτης τῆς «εἰσβολῆς» ταύτης, ἐδράζεται παρά πᾶσαν ἐννοίαν δικαίου καί τῆς κοινῆς λογικῆς, εἰς τό Ρωσικόν σκεπτικόν» τῆς συνεδαφικότητος διά τάς ἐν Ἀφρικῇ ἐπαρχίας ἡμῶν. Διό καί τό Πατριαρχεῖον Μόσχας ἔσπευσεν νά ιδρύσῃ τήν λεγομένην «Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν Ἀφρικῆς», ὑπό τήν ἡγεσίαν τοῦ ὑφ' ἡμῶν Συνοδικῶς ἐν ἔτει 2022 καθαιρεθέντος, διά σειράν ἀντικανονικῶν πράξεων, κυρίως δέ διά τήν καθιέρωσιν ἀντιμνησίων καί Ἀγίου Μύρου διά τήν Ἀφρικὴν, τέως Μητροπολίτου Κλίν, νῦν δε Μοναχοῦ Λεωνίδα Γκορμπατσώφ.

Κατά τήν ὁμιλίαν του εἰς τήν Σύνοδον Κορυφῆς Ρωσσίας – Αφρικῆς τήν 27ην Ἰουλίου 2023, εἰς Ἀγίαν Πετρούπολιν (ἐπρόκειτο διὰ Σύνοδον ἀρχηγῶν κρατῶν ἀμιγῶς κοσμικοῦ περιεχομένου) ὁ Ρώσσος Προκαθήμενος ἐκαυχήθη ἀνερευθριάστως, ὅτι ἐντός ἐνός καί ἡμίσεως ἔτους ἀπό τῆς ιδρύσεώς της, ἡ λεγομένη «Πατριαρχική Ἐξαρχία Αφρικῆς» ἐνεκαινίασεν περισσοτέρας τῶν 200 Ἐνοριῶν εἰς 25 Αφρικανικές χώρας, συμφώνως τῇ ἐπισήμῳ ἱστοσελίδι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (<http://www.patriarchia.ru/gr/db/text/6046762.html>).

Δυστυχῶς παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ ἐκ Βορρᾶν ἀδελφοί ἡμῶν ἀμετανοήτως συνεχίζουν, ὅπως λειτουργοῦν ἕως τῆς σήμερον ὡς μοιχεπιβάται, ὡς κλέπται καί λησταί ἐντός τῆς Κανονικῆς πνευματικῆς, ποιμαντικῆς καί διοικητικῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν. Οὕτως, ἡ Ἐκκλησία τους προέβη καί εἰς ἡμίαν περαιτέρω ἀντικανονικήν πράξιν, διορίσασα τήν 11ην Ὀκτωβρίου 2023 ἕτερον Ἱεράρχην αὐτῆς, ὡς ἐκτελοῦντα χρέη Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου ἐν Αφρικῇ, ὅστις ἐγκατασταθεῖς ἀπό καιροῦ ἀντικανονικῶς καί αὐθαιρέτως ἐν Καῖρω, ἐν τῇ Καθέδρᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀλεξανδρείας, δρᾷ ἤδη εἰς ἅπασαν τήν Αφρικῆν. Τήν τοιαύτην ἀνοίκειον συμπεριφορᾶν, ἡ ἡμῶν Μετριότης, μετὰ τῶν ἁγίων Συνοδικῶν ἀρχιερέων, ἐν θλίψει διαγνώσαντες διεπιστώσαμεν τόν εἰρημένον Ἱεράρχην ὡς παραβάτην ἐντός πνευματικῆς καί ποιμαντικῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν. Ὅθεν, μετὰ συνοχῆς καρδίας τήν 16ην Φεβρουαρίου 2024 ἐπεβάλομεν Συνοδικῶς ποινήν καθαιρέσεως τοῦ ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς Ἀρχιερωσύνης τέως Ἐπισκόπου Ζαράϊσκι Κωνσταντίνου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τήν ἐπαναφορᾶν αὐτοῦ εἰς τάς τάξεις τῶν μοναχῶν.

Παναγιώτατε, Ἱερώτατοι ἅγιοι Ἀδελφοί,

Εἰς καιρούς κρισίμους διὰ τήν ἀνθρωπότητα καί τήν ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, οἱ Ρώσοι Ὁρθόδοξοι ἀδελφοί ἡμῶν κατακερματίζουν ἐνσυνειδήτως τόν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἀντιπελαροῦντες ὄξος καί χολήν πρός τήν Δευτερόθρονον Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλεξανδρέων,

ἡ Ὅποια εὐεργέτησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας διὰ τῆς κατοχυρώσεως τοῦ Αὐτοκεφάλου καθεστώτος αὐτῆς. Ἐνώπιον ταύτης τῆς παντελῶς ἀδίκου, ἀναδέλφου, ἀντεκκλησιαστικῆς καὶ ἀντικανονικῆς πράξεως, μετὰ συνοχῆς καρδίας διαπιστώνομεν ὡσαύτως τὴν παντελῶς ἀδιάφορον συμπεριφορὰν καὶ οὐδετέραν στάσιν τῶν ἀδελφῶν Προκαθημένων, ἐκ τῶν Παλαιφάτων Πατριαρχικῶν Θρόνων ἕως καὶ τῆς νεωτέρας χρονικῶς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Μία ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ, μετὰ βεβαιότητος κατακριτέα ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος, καθότι ἡ τοιαύτη παγερὰ καὶ ἀνεύθυνος στάσις πάντων, παρὰ τὰς ἐπανειλημένας ἐμπόνους ἐκκλήσεις τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, τὰς ἀφορῶσας εἰς χιλιάδας Ἀφρικανῶν Ὁρθοδόξων, de facto ἐνθαρρύνει τὸν παραβάτην, ἵνα συνεχίζῃ ἀνεμπόδιστος τὰς αὐταποδείκτως ἀντικανονικὰς πράξεις του καὶ διευρύνῃ ἔτι περισσότερον αὐτάς εἰς βάρος τῆς καθ' ἡμᾶς Δευτεροθρόνου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ποῖος λόγος ὑπαγορεύει τὴν ἀπαράδεκτον, ἄδικον καὶ ἀνίερρον, ἐνώπιον τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου σιωπὴν ταύτην ἔναντι τῆς Ρωσικῆς εἰσπηδήσεως εἰς τὴν ἐνόριον, ἐν Ἀφρικῇ, ἡμετέραν Πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν;

Κρίναντες ἐν ἄλγει καρδίας τὰ ἀνωτέρω, ὡς ἔχοντες τὴν ὑπὸ τε τῶν Πατέρων καὶ τῶν πράξεων τῆς Ἐκκλησίας μόνοι ἡμεῖς τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπάσης Ἀφρικῆς, οὐκ εἶχομεν ἕτεραν ἐπιλογὴν, εἰ μὴ ὅπως πατρικῶς χωρήσωμεν ἐν Συνόδῳ, τοῦτο μὲν εἰς τὰς καθαίρεσεις ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν τέως Μητροπόλιτου Κλίν, νυν Μοναχοῦ Λεωνίδα καὶ τέως Ἐπισκόπου Ζαράϊσκι, νυν Μοναχοῦ Κωνστασντίνου, ἀμφοτέρων ἐκτελοῦντων χρῆμα Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου ἐν Ἀφρικῇ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοῦτο δὲ εἰς τὴν καταδίκην διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν, τῶν ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀναπτυσσομένων καινοφανῶν καὶ κακοβούλων ἐκκλησιολογικῶν θεωριῶν περὶ διαποιμάνσεως τοῦ ἀνά τὴν ὑφήλιον Ρωσικοῦ κόσμου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐθνικότητος, ἵνα μὴ τό κακόν ἀθάνατον γένηται. Ἐν τέλει, ἐφθάσαμε ἕως διακοπῆς τῆς μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Μόσχας, ἐφ' ὅσον οὗτος ἔχει τὴν πηδαλιουχίαν τῆς νοητῆς

ὀλκάδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀντ' αὐτοῦ δροῦν οἱ «ἐξ-αρχοί» ἐν Ἀφρικῇ. Χαρακτηριστικῶς, παραπέμπομεν πάντας εἰς τὴν ἀπὸ 7ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἱστοσελίδι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας συνέντευξιν τοῦ καθαιρεθέντος τέως Ἐπισκόπου Ζαράϊσκι, (<http://www.patriarchia.ru/gr/db/text/6101338.html>) ὡς ἀπολύτως ἀποκαλυπτικὴν τῶν περὶ τῆς Ἀφρικῆς σχεδιασμῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν δε, στρεφόμεθα πρὸς Ὑμᾶς, τοὺς ἀνά τὸν κόσμον διαποιμαίνοντας τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἁγίους Ἀρχιερεῖς τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πατρικῶς παρακαλοῦντες, ὅπως καταστήτε «ἄγγελοι φωτός», τῆς ἀληθείας διαπρῦσοι κήρυκες διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Δευτερόθρονον Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλεξανδρέων πληροφοροῦντες λεπτομερῶς πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως, ἐντός καὶ ἐκτός τῶν καθ' Ὑμᾶς ποιμαντορικῶν δικαιοδοσιῶν, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς ἀληθείας περὶ τῆς ληστρικῆς ἐκ Βορρᾶ εἰσβολῆς εἰς Ἀφρικὴν, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν Ρώσων ἀδελφῶν εἰς τὰ ὑπὸ τῶν αἰώνων Κανονικῶς τεθεσπισμένα, τῇ πιέσει τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Κατακλείοντας, ἀπευθύνομεν Πατριαρχικῶς λόγον τιμῆς καὶ λόγον εὐθύνης πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα. Τιμὴν καὶ ευχαριστίας ἀποδίδομεν πρὸν τὸν καθ' Ὑμᾶς Σεπτόν Οἰκουμενικόν Θρόνον, διότι ἐπὶ αἰῶνας αἱ Νέας Ρώμης καὶ Ἀλεξανδρείας κλειναὶ Πατριαρχικαὶ Καθέδραι μετὰ σθένους ἀκαταπονήτου, ζήλου θερμουργοῦ, ἐνότητος καὶ ἀφοσιώσεως ἀπολύτου ὑπερασπίσθησαν διὰ μόχθων, θυσιῶν καὶ αἱμάτων τὴν Ὁρθοδοξὸν Ἐκκλησίαν ἀπὸ διασπάσεων καὶ προσβολῶν ἐκ τοῦ μισαροῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ προερχομένων. Ἐν ταυτῷ, ἀπευθυνόμεθα Πρωθιεραρχικῶς ἐκ τῆς Μεγάλης τοῦ Ἀλεξάνδρου Πόλεως πρὸν τὴν Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν τῆς Νέας Ρώμης, εἰς τὸν κατέχοντα ἱστορικῶς Πρωτεῖον τιμῆς καὶ τὸν φέροντα Πρωτεῖον εὐθύνης, διὰ τὴν περιχαράκωσιν τῆς ἀνοθεύτου Πίστεως καὶ διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἐνότητος, περίπυστον Θρόνον τῆς Πόλεως

Κωνσταντίνου, ἵνα ζητήσωμεν ἐπισήμως τὴν ἔμπρακτον συναρωγὴν καὶ τὴν συγκυρηναϊκὴν συναντίληψιν Αὐτοῦ πρὸς τὸν δίκαιον ἀγῶνα ἡμῶν καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, ὑπὲρ τῆς περιφρουρήσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἐνότητος τῆς κατ' Ἀφρικὴν Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἀναδέλφων, ἐκδικητικῶν διασπαστικῶν καὶ ληστρικῶν ἐπιθέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας πρὸς οικονομικὴν ἐξαγορὰν καὶ λαφυροποίησιν γηγενῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὀρθοδόξων Πιστῶν, ἀσεβῆ καὶ δολίαν ἀρπαγὴν Ἱερῶν Ναῶν, δομῶν καὶ Κοινοτήτων, πρὸς απογύμνωσιν καὶ σταδιακὴν κατάληψιν τῆς Πρεσβυγενοῦς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὑφιστάμεθα δὲ τα δεινὰ ταῦτα μόνον ἡμεῖς, ἐκ τῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐπειδὴ κανονικῶς καὶ δικαιωματικῶς ἐνηρμονίσθημεν πρὸς τὰς περὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ὅθεν, προσβλέποντες εἰς τὴν ἐνεργὸν καὶ λυσιτελῆ ἀνάμιξιν τῆς καθ' Ὑμᾶς Πρωτοθρόνου Πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας εἰς τό μείζον ἐκκλησιαστικόν ζήτημα τῆς Ρωσικῆς εἰσπηδήσεως ἀντικανονικῶς εἰς τὴν ἐνόριον γεωγραφικὴν καὶ ποιμαντικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας, κατασπαζόμεθα τὴν Ὑμετέραν ἀδελφοπόθητον Παναγιότητα φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ πάσης τιμῆς.

Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος  
ἀγαπητός ἐν Κυρίῳ ἀδελφός καὶ εὐχέτης